

ÇAĞRI
(TEP KURUCULAR HEYETİ VE GENEL YÖNETİM
KURULLARI ORTAK TOPLANTISININ ÇAĞRISI)

Bir dönüm noktasındayız. 12 Mart 1971 faşist darbesi arifesinde emperyalizmin işbirlikçisi egemen çevreler, başta işçi sınıfı olmak üzere, bilinçlenen ve güçlenen demokratik güçler karşısında, ülkeyi eski yöntemlerle yönetemez duruma düştüler. Açık faşizmi tezgahladılar. 12 Mart dönemi, emperyalizmin, onun işbirlikçisi kapitalistlerin ve taşra mütegalibesinin, her türlü demokratik hak ve özgürlükleri ayaklar altında çiğneyen kanlı diktatörlüğünden başka şey değildi.

Toplumsal yaşamın tüm alanlarında beliren, halkımızın faşizme karşı direnişi sonucu sömürge güçlerin faşist cephesi bir ölçüde geriledi ve 1973 yılı sonlarında açık faşizm dönemi sona erdirildi. İşbirlikçi egemen çevreler, burjuva parlamenter mekanizmayı çalıştırmak zorunda kaldılar. Bugün, geriye dönme, açık faşizmi bir kez daha tezgahlama çabalarına rağmen, faşist cephenin son aylarda iktidara gelmesi gibi sağladıkları kazançlara rağmen, sıkıyönetime, yoğunlaşan faşist saldırılara rağmen, gene de emperyalizm ve işbirlikçileri, Türkiye'de demokratik güçlerin ileri atılmasını önliyecek güçte değillerdir. Örneğin, Türkiye Emekçi Partisi'nin varlığı bunun bir kanıtıdır.

Faşist cephe iktidarı iç ve dış politikada çıkmazdadır. Sömürücüye arka çıkan, emekçiyi ezen iktisadi politikalarını hâlâ sürdürebiliyorlar. Ama bu halk düşmanı iktisadi politikaları onların gerçek yüzlerini açığa çıkarmakta, kent ve köy emekçilerinin gözünü açmakta, emekçi yığınların bilinçlerini bilemektedir. Öyle ki, burjuva parlamenter yoldan iktidarda kalabileceklerinin umudunu yi-

tirmişlerdir. Üreticinin zararına düşük taban fiati politikası, kıdem tazminatı konusundaki tutumları, bu vesileyle patronun işçiyi sokağa atma yetkisini iyice genişletmeleri, Urfa'da dar bir alanda uygulanan güdük toprak reformuna bile tahammül edememeleri, toprak dağıtımını durdurmaları ve açıkça feodal mütegalibeye arka çıkmaları, hiçbir yasal dayanak yok iken işçi sınıfımızın en yoğun bulunduğu dört ilde sıkıyönetimi sürdürmeleri ve benzeri tutum ve davranışlar bunun kanıtlarıdır.

Diş politikada efendileri ABD emperyalistleri kendilerine artık yüz vermez olmuştur. Vaşington, Kıbrıs sorusunda açıkça Karamanlis Yunanistan'ına arka çıkıyor. Öyle ki Türkiye'nin egemen çevreleri kendilerine emperyalist kampta yeni efendi arama gereğini duyuyorlar. Yüzlerini Avrupa'nın gelişmiş kapitalist ülkelerine çevirmişlerdir. Özellikle Alman emperyalistlerine kucak açıyorlar. Batı Almanya Dışişleri bakanının son ziyareti, işbirlikçilerin efendi değiştirme çabalarının bir sonucudur. Ve ibretle kaydedilecek bir gerçektir ki, emekçi halkımızın önemli bir kesiminin şu anda umut bağladığı ana muhalefet partisinin lideri de bu emperyalist efendi değiştirme girişimlerine katılmış görünüyor. Ama, iç çelişkilerine rağmen, emperyalizm, özellikle Türkiye konusunda, bir bütün olarak hareket edebilmektedir. Alman emperyalizmi Türkiye'de ABD vesayetini dolaylı yoldan sürdürme işini yüklenirse bu, Türkiye'nin bağımlı ülke durumunda hiçbir değişiklik meydana getirmeyecektir.

Üstelik AET'nin Yunanistan'ın topluluk üyeliği ile ilgili son kararı, Türkiye ile Yunanistan arasında tercih konusunda Avrupa emperyalistlerinin tutumunun ABD emperyalistlerinden pek değişik olmadığını göstermiştir.

Halkının çıkarları, tarihi, coğrafyası, dünyadaki güçler mevzilenmesindeki yeri bakımlarından doğal yeri, emperyalizme karşı kurtuluş mücadelesi durumunda olan dünyanın sömürülen halkları safında olan Türkiye'yi, NATO gibi, CENTO gibi saldır-

gan emperyalist paktlarla, sömüren emperyalist ülkeler safında tutma politikası tam iflas halindedir. Halkımız bu gerçeği artık açıkça görebiliyor. Tarihin bir kez daha devrimcileri doğruladığını saptıyabiliyor.

Bu gelişmeler ve kent, köy emekçilerinin sanayi bölgelerinden tarım alanlarına kadar yayılan özgür ve insanca bir yaşam uğruna direnişi karşısında telâşa kapılan işbirlikçilerin gayri-milli faşist cephesi, emperyalist efendileri karşısında alabildiğine uysallaşırken, Türkiye halkı hesabına yeni tavizleri sineye çekmeğe hazırlanırken, içeride daha da saldırganlaşıyorlar.

Açık faşizmin tadı damaklarında kalmıştır. O kanlı düzeni yeniden kurabilmek için kararlı davranıyorlar. Öyle ki, Türkiye toplumu bugün bir ikilem karşındadır : Ya, faşist cephenin üstün gelmesiyle, gerisin geriye açık faşizme geçilecek, ya da, demokratik güçlerin üstün gelmesiyle, faşizmi yeneceğiz. Gerçekten demokratik düzen doğrultusunda **SOSYALİZM DOĞRULTUSUNDA** yol alacağız.

Faşizmi yenebilmek için, toplumun tüm demokratik güçlerini ulusal ve demokratik bir cephede birleştirmek zorundayız. Tüm buhar, demokrasi pistonunun arkasında toplanmalıdır ki piston olanca gücüyle bassın, faşizmi tuzbuz etsin.

Bu anti-faşist güçbirliğinin gerçekleşmesinde başrol sosyalist harekete düşüyor. Bütün dünyada bu böyle olmuştur, Türkiye'de de böyle olacaktır. Türkiye sosyalistleri bugün demokratik güçler safında birleştirici ve yön verici rol oynamakla yükümlüdürler. Ama sosyalist hareketin kendisi bölünmüş iken bu birleştirici işlevi gerektiği gibi yerine getiremez. Bu durumda sosyalistler olarak birinci görevimiz, birtek sınıf olan Türkiye işçi sınıfının öncü birliği niteliğinde birtek sosyalist partiyi yaratmaktır.

Türkiye Emekçi Partisi olarak biz, resmen kurulmadan önce de kurulduktan sonra da, benimsediğimiz teorik ve pratik çizginin doğruluğuna kesinlikle inanmakla birlikte, sosyalizmi bir tekel maddesi saymadık ve sosyalist hareketin birliğini gerçekleştirmede bize düşen görevin bilinciyle hareket etmeğe çalıştık ve çalışacağız. Bu tutumumuz Türkiye'nin bilinçli işçilerinin, bilinçli köy emekçilerinin, tüm gerçek sosyalistlerin, giderek gerçek demokratların da, ortak özleminin ifadesidir. Bu görevin bilinciyledir ki biz örgütlü, örgütsüz tüm sosyalistlere sesleniyoruz ve diyoruz ki : "Çatısı altında çözümlü hemen hemen olanaksız bir sürü sorunu, yeni bölünmelere gebe hizipleri barındırması kaçınılmaz olan ayrı ayrı beş sosyalist parti ve bunların yanı sıra bir sürü sosyalist gruplaşmalar değil, çatısı altında kaçınılmaz olarak ayrı ayrı eğilimleri barındıran ve bu eğilimler arasında demokratik merkezîyetçilik ilkesi uyarınca dialogu kurabilen, bu dialogdan güç kazanan, ama temel ilkelerde birlik halinde hareket etmesini bilen, işçi sınıfının öncü birliği niteliğinde, yoksul köylülük saflarında kök salmış birtek sosyalist parti " diyoruz.

İşçi sınıfının öncü birliği niteliğini taşıdığı ölçüde bu tek sosyalist partide doğru sosyalist çizginin hertürlü sağ ve sol sapma karşısında egemen olacağı ve bu çizginin eleştirilme-özeleştirilme ortamında daha açık ve daha güçlü ifadesini bulacağı kesindir. Bu bakımdan kendi siyasi çizgisinin doğruluğuna inanan her sosyalist, öteki çevrelerden sosyalistlere güvenle elini uzatabilmelidir. Biz böyle bir güvenle elimizi uzatıyoruz. Ama, türlü etkenlerle, bu partide bizim doğru bildiğimiz siyasi çizgi bir süre egemen olmasa da, gene de biz, görüşlerimizi korumak, parti tüzüğü gereğince onları, demokratik merkezîyetçilik ilkelerine uygun olarak, gerekli parti organlarında savunma hakkını mahfuz tutmakla birlikte (ki bu öteki eğilimlerin de doğal hakkıdır) hizipçiliğe düşmeden, parti

saflarında, parti disiplininin emrettiği eyleme içtenlikle katılmağa hazırsınız.

Evet biz "Tek sosyalist Parti " diyoruz ve Türkiye'de sosyalizmin bilimini eylem klavuzu bilen sosyalist örgüt ve çevrelerin gerçek temsilcilerini bu en önemli sorunumuzun sosyalist tabanın özelemlerine uygun biçimde çözümlenmesi için harekete geçmeğe, ilk adım olarak bu konuda açık diyalog kurmağa ; tüm sosyalist örgüt ve çevrelerde tabanı oluşturan sosyalistleri de hareketimizin birliği doğrultusunda etkili baskıyı yaratmağa çalışıyoruz.

Bugünün koşullarında İşçi Sınıfımızın öncü birliği niteliğinde tek sosyalist partiyi gerçekleştirmek çetin iştir.

TARİH ÖNÜNDE BU ÇETİN SINAVI BAŞARIYLA VERELİM.

TÜRKİYE EMEKÇİ PARTİSİ
GENEL BAŞKANI
MİHRİ BELLİ

5 TEMMUZ 1975